

LBRIS

We know
books

Valeriu Cîmpeanu

Serie de autor

din ciclul:

„Cearta mea cu Dumnezeu”

*Vă pun sufletul în
palmă*

- eseuri și aforisme -

GRUPUL DE EDITURI
TRIBUNA

*M-am născut din întâmplare.
Mama se juca cu tata și pe lună și pe
soare. Și din joaca aia a lor, hop, c-am
apărut și eu, să mă cert cu Dumnezeu...*

★

*Să fiu sincer: nu puteam să nu
exist. Dumnezeu era prea trist!*

★

*Când voi ajunge eu la Judecata de
Apoi, voi lua cu mine întreg ciclul
„Cearta mea cu Dumnezeu” și îl voi pu-
ne lui Dumnezeu la picioare ca dovadă
că mi-am ispășit pedeapsa trăind viața
sincer și cu disperare! Și-o să-l înduplec
spre cuvenita mea iertare!*

★

Zicem că suntem fericiți când realizăm un echilibru cât de cât între „ce vrem” și „ce putem”. Dar „fericirea” nu durează, căci omul e mereu nemulțumit și vrea din ce în ce mai mult!

★

În afară de Viață nimic nu contează. Imperii, averi, morală, credință, cultură, totul e doar „umplutură” și uzură! Dar cum să concepem viața fără morală, credință și cultură?!

★

Prin toate subteranele metrourilor din Paris l-am întâlnit pe Proust în postere mâzgălit în fel și chip: cu mustață, cu trabuc, cu ochelari ori cu colți de vampir... Are și Parisul nebunii lui, nu mă mai mir !

★

Toate fericirile din lume nu înseamnă nimic dacă nu ai cu cine să le împarți!

★

Până acum toți care-au preamărit sexul vrând să devină glorioși au scris cărți de genul „Totul despre sex”! Eu, la antipod, scriu acum „Totul și Nimicul despre Noi”. Voi fi mai realist, căci adevărul nu există dacă nu e trist!

★

Grea povară să și scrii! Să nu știi cât ai fost ori o să fii...

★

Mă mai felicită unii de Sfântul Valentin sau la vreo aniversare. De ce, nu știu, că n-am ajuns nici prea mic și nici prea mare!

★

*Cine n-a simțit sub tălpile descul-
țe iarba-nrourată, vântul fremătând
prin crengi, păsările ciripind, râurile cli-
pocind, n-a trăit! Doar s-a mințit!*

★

*Suprarealismul „modernist” al lui
Rimbaud a întors totul pe dos. Rima,
versul și măsura n-au mai avut niciun
rost. A eliberat cuvântul din Bastilii
chinuite și l-a pus în libertate... Clocote
nestăvilite se revarsă în idei, îngerii de-
vin chiar zmei, demonii se prefac zei,
totul este răzvrătire și trăire... căci de
n-ar fi fost așa, Poezia sucomba!*

★

*Asist mereu la nașterea mea și nu
pot să cred că-mi e atât de grea! Mă mi-
nunez și mă-nspăimânt! E parcă un
blestem, un jurământ, să Fiu ce sunt...*

★

Când omul e chinuit, Dumnezeu e infinit și mereu e pomenit. Când însă e-mbelșugat, Dumnezeu e ignorat. Asta e Credința deci: rătăcire pe poteci...

★

În noaptea ast-adâncă ascult cum veșnicia se grăbește spre „ceva”! Spre CE oare? Ce-o mai vrea?!...

★

Știu, Dumnezeu nu mă va mângâia pe frunte c-am suportat și știu atât de multe... Mă va lăsa în legea mea ca să trăiesc și să sfârșesc cum oi putea!

★

De-o parte Eu, de cealaltă Dumnezeu! Și la mijloc, Adevărul, strivit de-atâta infinit !

★